

ЦВІТ РОЖЕВИХ НАДІЙ ОСИПАЄТЬСЯ ТАК НЕПОМІТНО...

Наша вітальня

Гість нашої редакції – людина, якій Господь вселив у душу поетичний дар. З творчістю зорянки Тамари Шкіндер наші читачі добре знайомі, її вірші та статті не раз друкувалися на шпальтах «КТ». От тільки розмови з нею, як з талановитим літератором, науковцем – не було. Не будемо приховувати і того, що говорити з Тамарою Андріївною водночас і складно, і просто, бо складні речі вона вміє дохідливо і просто пояснити, ніколи не повторюючи чужих думок. А ще, коли в розмову втручається поезія... Виходить те, що хтось образно назвав кардіограмою душі.

– Тамаро Андріївно, добігають останні години старого року – час підбиття підсумків, зокрема, особисто для кожного. Для вас цей рік очевидно є достатньо визначальним, оскільки, виходить з друку збірка ваших поезій «Під сузір'ям Лева». Читачі нашої газети неодноразово знайомилися з вашими віршами, а тепер будуть мати можливість читати їх в комплексі в книзі. Зважаючи на таку визначну віху у вашому творчому житті, хотілося б пройтися його сторінками. Як ви вважаєте, де знаходяться корені вашої творчості?

– Напевно, передусім, у родині. Я народилася в мальовничому селі Дерев'яне, в сім'ї, де завжди в пошані були книги, національні традиції, українська народні пісні тощо. Мої батьки були творчими людьми. Змалку я пригадую концерти в місцевому клубі аматорського сільського театру, самодіяльного хору, учасниками яких вони були. А коли, з якоїсь нагоди збиралися в колі родини,

від першої особи, це не означає, що пишу про себе. Часто – це вигаданий образ, переданий через призму мого бачення. Така сублімація життєвих перипетій та колізій. Тому багато хто з читачів може знайти щось цікаве для себе. Літературні герої моїх віршів виступають як цілісні натури. Поринаючи до світу їхніх почуттів, читач відчуває драматичні суперечності, інколи й конфлікти, які нерідко сягають точки кипіння, що і є тривожною дією серця і не може залишити багатьох, кому близький світ поезії, байдужим. Та, безумовно, є в мене вірші, які присвячені конкретним людям.

– А чому ваші вірші мають переважно мінорний настрій?

– Часто мої вірші – це розмова наодинці із собою. Адже не завжди оточення тебе розуміє. Та сила поетичного слова – це неперевершений інструмент, який дає шанс бути почутою.

Мабуть більш чіткою відповіддю на ваше запитання може бути ось цей вірш:

Побути хочеться мені

– Що хотіли б побажати нашим читачам в переддень Нового 2013 року?

Звичайно, здійснення всіх мрій і бажань. А ще, в широкому розуміння цього слова, повноцінного життя. Шануйте кожну хвилину і будьте щасливими!

МОЖНА БУТИ НІБИ ХОРОШИМ...

*Можна бути ніби хорошим
У світлі відносних понять.
Щось можна купити за гроші,
А щось й на честь проміннять.*

*Й прогнутися десь принагідно,
Замовивши вдале слівце.
Ніколи ж не буде огидним
Втратити власне лице.*

*Колішучи одномоментно,
То Бога, а то – Сатану,
Плодити брехню іскрометно.
Правду ховати в труну.*

*Болото мішати з глиною
В ролі невинної жертви.
Якщо не став ти Людиною,
То за життя був мертвим.*

*Всесильному Богу молюся:
«Дай силу достойно жити!»
Хоч смерті я не боюся.
Страшно Себе згубити.*

ВЕЧІРНІЙ ЕТЮД

*Зблідли фарби,
вдовжились тіні.
За мольбертом
вечір сивочолий
Аквареллю пише. На долині
Димом стелиться*

*Заміниш веселкові кольори.
Не послішай, шумлять
зеленим листом
Ще юності розлогі явори.*

*Не послішай...
Спинись на перехресті
Непройдених, незнаних
ще доріг.*

*Здолати гідно шлях –
це справа честі.
Тож не зважай,
що скроні сріблить сніг.*

*Роки прожиті –
дар неоціненний,
Хоч не збирала
я земних скарбів,*

*Сторицею віддам
добірні зерна
Тому, хто оцінити це зуміє.*

* * *

завжди співали українських народних, стрілецьких пісень. Співали всі, дорослі й діти. Батько, крім того, був музикантом, отже й був хормейстером, за сумісництвом. Дуже переживав, коли хтось брав фальшиву ноту. Були й сольні номери. Зокрема моя бабуся виконувала під гітару (акомпонував старший брат) пісню учениць царської гімназії «Студентка». Завжди в сім'ї в пошані був «Кобзар». Така атмосфера сіяла в душі зернини, які згодом виростили у вірші.

— Давно пишете?

— Намагання писати було ще в школі, потім в студентські роки. Але це було не серйозно. Хто з нас в житті не намагався римувати свої перші почуття, чи якісь сильні емоції.

— А коли взялися за «серйозне» перо?

— Я не є особливо везучою людиною. Та, попри все, життя мені дарувало знайомства з надзвичайними людьми. І зустрічі, мабуть, і стали тим пусковим механізмом для подальшої творчості. Пригадую, коли я показала свої вірші Володимирі Івановичу Шанюку — професору, кандидату філологічних наук (я маю освіту - економічна кібернетика), він задав мені питання: «Хочеш писати професійно, чи просто так?» Я, звичайно, обрала перше. І він мені виклав ази професійної поезії, що було підґрунтям для подальшого вдосконалення. За що йому щиро вдячна. Адже до того я вважала, що є рима, значить є вірш. А це ж далеко не так. Поезія, як і будь-яке мистецтво, крім іскри божої, має певні технічні вимоги. Багато хто із моїх друзів спонукали до видання збірки. Та, нарешті, доля мене звела з письменником, заслуженим журналістом України Петром Яковичем Велесиком, який став редактором моєї збірки, а також допоміг в організації її видавництва. За що теж йому щира дяка.

— Ви пишете про конкретних людей, про конкретні життєві ситуації?

— Знаєте, справді дехто в моїх віршах шукає певний підтекст. Але це все одно, що вважати романи або повісті письменників автобіографічними. Якщо я пишу

на самоті,
Пірнути у свою глибоку нішу.
Оздобити хвилини золоті
Рядками ненародженого
віршу.

Впиватись трунком
сонцяєйних рим,
Ридати словом,
це ніким не чутим,
Моє перо, цей вічний пілігрим,
Шукає порятунок
від отрути.

Щоб доторкнутись віршем
до серцець

І пробудити
обмертвілі душі...
Та має все початок і кінець...
Ніхто закон всесвітній
не порушить.

Щоб обминути віражі круті,
Так хочеться побуть
на самоті.

— Наскільки широко про вашу творчість знає світ?

— Гадаю, що достатньо. Мої вірші публікуються на двох поетичних сайтах в Інтернеті — «Поетичні майстерні» та «Клуб поезії». Крім того їх опубліковано в поетичних збірках «На вістрі курсора», «ВІЛАГ почуттів» а також в періодичних виданнях. Хочу підмітити, що надзвичайно приємно, коли зустрічають односельчани, земляки і кажуть, що читали мої вірші в «Клеванському тракті». В цьому сенсі ваша газета є перлиною. Адже в сучасному світі інформаційних технологій ми достатньо інформовані про те, що відбувається в світі, і не знаємо майже нічого, про тих, що живуть поруч, на жаль. І ваша газета - єдине джерело безцінної інформації, про події, людей, яких ми знаємо. Користуючись нагодою хочу щиро вам подякувати, як постійний читач.

— І вам дякую за те, що читаєте. Як я зрозумів «кінець світу» ви пережили благополучно і продовжуєте далі творити?

— Щодо кінця світу, то реальності нашого сьогодні влаштовують його нам кожен день. А, якщо серйозно, то я людина віруюча і, згідно засад Біблії, про цей день, окрім Бога, не знає ніхто. Тому до прогнозів майя відносилася спокійно.

туман додолу.
А в саду духмянить
матіола...

Чарівниця ніч сором'язливо,
Мов незаймане діва шепоче
Слово ніжне місяцю, грайливо
Зіроньками заглядає в очі
І дарує дивні сни, пророчі.

Мов химери в таїні ялини,
Тишу в зелен
оксамит ховають.
Мліють трави
запахом полину...
Стих вітрець...
Вже нічка настає...

Коліскову пісню заспіваю:
Лю-лі, Лю-лі, Спи,
моя дитино...

**ОПАЛИЙ ЛИСТ ПРИЛІГ
НА ВІТРАЖІ...**

Опалий лист приліг
на вітражі,
У світлий розпис
примостився сумно.
Та почувався
зовсім тут чужим,
Наприволяще
кинутим бездумно,

Відірваним,
промоченим дощем...
Сюди заніс його
гульвіса-вітер.
У барвах розмаїтих —
серця щем

Й самотність,
що риди несамовито.
Ось так і ти,
чужим серед своїх
Владеш додолу,
як пожовкле листя.
Якщо міцне коріння не зберіг,
В житті чужому
не віднайдеш місця.

**ПЕРЕМІНАЮТЬСЯ ЛІТА
З НОГИ НА НОГУ...**

Перемінаються
літа з ноги на ногу,
Нашіптують,
що я уже не та...
Посипле осінь
листя на дорогу,
Стерню залишать
скошені жита.

Ой, літечко,
бурштиновим намистом

Багато ласих до
земних скарбів,
З порожніми руками
йшли зі світу.

Там, за межею,
ждуть від тебе звіту,
А не чинів, мастків чи гербів...

**ТИ ОДНОЧАСНО Є Й...
ТЕБЕ НЕМА...**

Ти одночасно є й... тебе нема.
Кохання опинилось
поза світом...
Осінь ніч предвога і німа
Про щось мовчала...
Так несамовито
Вітрище вив у лофі димаря.
Куйовдив по землі
туманів пасма...
Любов, неначе свічка догора,
Ще трішечки і...

назавжди погасне.
Гарячим воском душу обпече
І тілом розіллється
по краплині.
Задивленої пам'яті коєчег
Вже відпливає.

Смуток у хатині,
Налитий повним келихом вина
Ще недопитого,
п'яного літа.
Ти одночасно є й тебе нема.
Кохання опинилось
поза світом...

ПЕРЕДЗИМНЕ

Цвіт рожевих надій
Осіпається так непомітно.
І пелюсточка кожна
Відчайню додолу впаде...
Невимовний пейзаж
Ще учора такий колоритний,
Потускнів, похмурнів...
Неначе терпкий каркаде,
Сум ледь чутних зітхань,
Що самотністю переповиті.
Затискають лещата
Дощами гартований біль,
Що лишився віршем
Недописаним у манускрипті.
«До» і «після»

тепер поділилися,
Наче наєпіл.
А холодна пора
Підкрадається тихо-зрадливо.
Гонить листя пожулке рікою
Замішій асфальт.
Сірзною слідів порожнеча
снує неквапливо...
Чи ж то туга ридає?
А чи нерозділений жаль???

Тамара ШКІНДЕР.